

91/151

Sygn : VII K 441/48

W y r o k

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Dnia 21. września 1948 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie w Wydziale VII ^Karny w składzie następującym :

Przewodniczący : S.S.O. Wojciech Maciołowski

Ławnicy : Kulig Zbigniew , Stopa Władysław

Protokółant : apl. egz. Sobkowiec

w obecności Podprokuratora S.O. Wyrobka

rozpoznawszy w dnia 21. września 1948 r, sprawę

Karla Eduarda S t a d l e r a

ur. 9.IV 1921 r, w Bad Ischl / Austria Górna / syna Karla i Katharine z d. Hofbauer rzym.kat. praktykant tapicerski , 4 kl. szkoły wydziałowej , narodowości austriackiej , aresztowany 20.8 1947 r,

oskarżonego o to, że :

I. w czasie od września 1939 r, do maja 1945 r, na okupowanych ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej i na obszarze Rzeszy niemieckiej należąc do sztafet ochronnych / Schutzstaffeln SS/ zaś od września 1941 r, do stycznia 1945 r, do załogi obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu / SS Tottenkopfverbände / w stopniu SS - Rottenführera , brał udział w organizacjach przestępczych , uznanych przez narodowo socjalistyczne władze państwa niemieckiego , a mające na celu zbrodnie wojenne i zbrodnie

przewiwko ludzkości.

II. w czasie od września 1941 r, do stycznia 1945 r, jako członek załogi w Oświęcimiu idąc na rękę władzy państwa niemieckiego, brał udział w dokonywaniu zabójstw więźniów osadzonych w tym obozie w ten sposób, iż uczestniczył w powieszeniu więźniów, których przy tym bił.

III. idąc na rękę władzy państwa niemieckiego, jako "Blockführer" załogi obozów w Oświęcimiu i Ebensee, w ciągu roku 1944 aż do maja 1945 r, działał na szkodę więźniów tych obozów w ten sposób, że znęcał się nad więźniami, kopiąc ich nogami, bijąc po twarzy, przeprowadzając rewizję więźniów na bramie wejściowej i w barakach, oraz za najmniejsze uchybienia regulaminu obozu, składając karne meldunki do komendy obozu, skutkiem czego więźniów tych zamykano do bunkrów, lub przeznaczano do karnych robót, co dla więźniów tych kończyło się często kalectwem lub śmiercią.

postanowił :

I. uznać oskarżonego Karla Eduarda Stadlera za winnego czynów objętych ust. I i II/aktu oskarżenia a więc przestępstwa z art. 4 § 1, 2 a, i 3 b/ i z art. 2 dekr. z dnia 31.8 1944 w brzmieniu obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.12. 1946 r, Dz.U.R.P.Nr. 69 poz. 377 i na zasadzie art. 4 § 1 powołanego dekretu skazać tegoż oskarżonego na więzienie przez lat pięć/ 5/ a na zasadzie art. 7 tegoż dekretu orzec względem oskarżonego utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres lat pięciu i konfiskatę całego mienia skazanego na rzecz Skarbu Państwa. Na zasadzie art. 2 powołanego dekretu skazać tegoż oskarżonego na więzienie przez lat osiem / 8/ a na zasadzie art. 7 tegoż

tegoż dekretu orzec względem tegoż oskarżonego utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych przez lat osiem /8/ i konfiskatę całego mienia skazanego na rzecz Skarbu Państwa. Na zasadzie art. 31 kpk wymierzyć oskarżonemu Karlowi Eduardowi Stadlerowi karę łączną więzienia przez lat dziesięć / 10/ z zaliczeniem na poczet kary okres przytrzymania i aresztu tymczasowego od dnia 31. lipca 1947 r. do dnia 21. września 1948 r, oraz orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych względem tegoż oskarżonego na okres lat dziesięciu , oraz konfiskatę całego mienia skazanego na rzecz Skarbu Państwa.

Uwolnić oskarżonego Karla Eduarda Stadlera od ponoszenia kosztów postępowania karnego i opłaty sądowej.

II. Uniewinnić oskarżonego Karla Eduarda Stadlera z reszty oskarżenia , a kosztami związanymi z tą częścią oskarżenia obciążyć Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e .

ad I. Zeznaniam świadków Ludwika Basa i Paczyńskiego Józefa oraz częściowym przyznaniem oskarżonego Karla Eduarda Stadlera ustalił Sąd i przyjął za udowodnione , że tenże oskarżony dopuścił się czynów - wyszczególnionych w ustępach I i III aktu oskarżenia w sposób wymieniony tamże.

Oskarżony przyznał , że wstąpił do organizacji SS dobrowolnie względnie ochotniczo.

Organizacja ta była zbrodniczą, miała na celu wyniszczenie ludności krajów okupowanych przez mordowanie , bicie , maltretowanie i łamanie wszelkiego oporu ludności srogim postępowaniem.

Od września 1941 do stycznia 1945 r, jak sam przyznał oskarżony pełnił on rozmaite funkcje jako członek załogi obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu , która to załoga miała na celu to samo co SS z tym , że prócz tego , przyczyniała się ona do strasznych nie-

raz tortur więźniów i jakkolwiek wyniki przewodu sądowego nie wykazały, by oskarżony brał udział w mordowaniu, to jednak na podstawie zeznań wyżej powołanych świadków ustalił Sąd, że oskarżony znęcał się nad więźniami, bił kopał ich i donosił za drobne przewinienia więźniów odnośnym władzom obozowym o tych przewinieniach z punktu widzenia tych władz. Za takie drobne przewinienia karano więźniów bardzo surowo jak zamykanie do bunkrów lub przydzielanie do karnych robót.

W czynach tych mieszczą się znamiona przestępstwa z art. 2 dekr. z dnia 31.8 1944 r, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.12. 1946 r, Dz.U.R.P.Nr. 69 poz. 377 oraz z art. 4 § 1 ; 2 a/ i 3 b/ tegoż dekretu i skazał Sąd oskarżonego na zasadzie tych przepisów na kary wyszczególnione w sentencji wyroku.

Przy wymiarze kary uwzględnił Sąd jako okoliczności łagodzące - przyznanie się oskarżonego a jako obciążające dobrowolne wstąpienie do SS popełnianie licznych znęcań i dość duże nasilenie jego w akcji przestępczej i jego pracę w oddziale politycznym obozu.

ad II. Wprawdzie wynikami przewodu sądowego stwierdzono, a to zeznaniami św. Ludwika ~~Bastara~~, że oskarżony był zatrudniony w oddziale politycznym w obozie w Oświęcimiu, jak to już wspomniano - jednak nie stwierdzono na czym polegała jego praca, możliwe jest, że jak podał oskarżony - zatrudniony był on w tzw. kartotece i jego zajęcie było czyste mechaniczne nie polegające na wskazywaniu więźniów, których należy zgładzić.

Nie można było również udowodnić, czy oskarżony brał udział przy egzekucjach więźniów skoro nikt go przy tym nie zauważył a osk. zaprzeczył by asystował jako członek oddziałów SS-manów który miał za zadanie rozstrzelanie czy powieszenie więźniów.

Odnośnie prowadzenia dochodzeń przez oskarżonego przeciw

więźniowi , o którym wspomniał ~~xxk~~ świadek Bas, to gdy fakt ten zna tylko ze słyszenia od później zmarłego wyżej wzmiankowanego więźnia , nie mógł Sąd nabrać pewności czy fakt ten zaistniał.

Z tych powodów Sąd uniewinnił oskarżonego od zarzutów, wymienionych w ust. II aktu oskarżenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparł Sąd na przepisach art. 598 kpk.

Reszta postanowień orzeczenia oparta na przepisach wyszczególnionych w sentencji wyroku.

Marcinowski